

Durmuş Hocaoğlu

Müteyakkız Olma Zamânıdır: II

Yeniçağ, “Analiz”, 25 Şubat 2007, Pazartesi., s.10
“Analiz” Sıra No: 496; 2007-011; Şubat-07

YENİÇAĞ

Tam da müteyakkız olmaklığımız îcap eden kritik bir süreç yaşamaktayız, hem de fevkalhad; çünkü...

Çünkü, Türklerin tepesine çullanmanın kapıları aralanmaya çalışılıyor. Bu hafta içindeki Pazartesi yazımda Ermenistan Cumhurbaşkanı Koçaryan’ın **“katliâmın tekrarlanma riski vardır”** şeklindeki beyânatını aktardıktan sonra “Ey Millet! Ne demek istiyor bu adam?” diye sormuştum; ne demek istediği belli değil mi: Yakında olması muhtemel şeyleri anlatıyor; muhtemelden de öte, ‘yakında olması plânlanan şeyler’ demeliyim. Neymiş o plânlanan şeyler, bunu biraz daha tavzîh edebilmek için, yine aynı hafta, Koçaryan’dan bir gün sonra “kendi içimizden” bir sese kulak verelim (*Yeniçağ*, 22.02.2007, Perşembe, özet): DTP Diyarbakır İl Başkanı İbrahim Aydoğdu, verdiği bir beyânatta, Türkiye’nin Kerkük’e bir müdâhalede bulunması ihtimâline karşı, Kerkük’e yapılacak bir “saldırı”nın taraflarının Türkiye ve Irak’taki Kürtler olacağını iddia ederek şunları söyledi:

“Bu savaşın bir tarafı Türkiye, bir tarafı Irak’taki Kürtler olacaktır. Türkiye’de de 20 milyon Kürt yaşamaktadır ve 20 milyon Kürt de Irak’ta Kürtlerle yapılacak böylesi bir savaşı veya Kerkük’e yapılacak böylesi bir saldırıyı kendilerine yapılmış olarak görecektir. Benim de orada ifade ettiğim, Kerkük’te böylesi bir savaş durumu yaşanır, Kürtlerle Türk ordusu arasında yaşanır, Diyarbakır’daki, Van’daki ve İstanbul’daki Kürtler de sonuçta Kürt’tür. Ordaki Kürt buradaki Kürt. Bunların arasında ciddi kültürel, ulusal bağlar var.”

★★★

İşte bu hârîka; tablonun parçaları git-gide tamamlanıyor, senaryo daha bir netleşiyor:

1. Ermeni Soykırımı sahtekârlığının Fransız parlamentosunda tescillenip aksine beyanların suç kapsamına alınmasını müteâkiben Türkiye’nin sessizliğe bürünüp üç maymunu oynama politikasını devam ettirmesi, yürekleri daha bir cesâretlendirmiş oldu; haksız da değiller hani; karşılarında böyle lâti lokum bir hükümet varken neden olmasın.

2. O hâlde bir adım daha atılmıyordu, tansiyonu tırmandırmak için: Türkiye’nin ve Türklerin kitlevî katliâm tutkunluğunun tarihte kalmış olmayıp bilâkis her ân harekete geçmeye müheyyâ, dipdiri bulunduğunun cümle âleme isbat edilmesi için ses getirecek ve abartılmaya müsâit bir cinâyet lâzımdı; maktûlün aranmasına hâcet de yoktu esâsen, Hrant zavallı – pek de öyle değil ama öyle diyelim – bir kurban olarak iyi seçildi ve iyi de abartıldı doğrusu, hem de en son limitine kadar.

3. Lâkin bu kadarı yetmiyor; yetmez de, bir cinâyet kesmez bu işleri; bu kadarcık odunla kazan bir miktar ısınır vâkıa, ama, suyu kaynama sıcaklığına ref” ettiremez; daha daha şedîd çıftlıklar gerektir. İşte bu noktada, Koçaryan’ın Mösyö Chirac ile yaptığı resmî görüşmelerin akabinde söylediği zehir-zemberek ‘lâf’lar ateşin nasıl harlatılacağıının işâretini veriyor: **“Katliâmın tekrarlanma riski vardır”**. Hangi katliâm? Olacak, yâni olması planlanan katliâm elbette; daha doğrusu, Türklerin yeniden bir soykırımı giriştikleri şeklinde dünyaya bir kerre daha yutturulacak yeni bir sahtekârlık tezgâhı daha. İyi de, kime karşı?

4. Şimdi ona bakalım ve DTP Diyarbakır İl Başkanı’nın beyânatına dikkat edelim: Türkiye Kerkük’e müdâhale ederse Biz de – “Biz”i, “Kuzey Kürdistan”, veya diğer adıyla “Türkiye Kürdistanı” demek olarak okuyalım – ayaklanır ve Türkiye’ye savaş ilân ederiz; yâni iç harp çıkarırız.

5. Oldu diyelim; ondan sonra? “Ondan sonra” da ne demek? Türkiye iç harbe kayıtsız kalamayacak, Kerkük’e müdâhale edeyim derken kendi içindeki isyanlara müdâhale etmeye mecbur kalacak ve bu da bütün dünyaya, beklenen “yeni soykırım” olarak takdîm edilecek ve tabiatıyla bir yolu bulunup Türkiye’deki altmış-yetmiş bin Ermeni vatandaşın da Türkler tarafından ‘doğranacaklar’ listesine eklenmesiyle, “Yetişin Ey İnsanlık! Katilliği müseccel bu Türkler yine adam kesmeye başladı! Vaziyet muacceliyyet kesbetmiştir. Biz önden gidiyoruz; bizi seven arkamızdan gelsin!” feryadlarını, “insanlık nâmına” fiilî müdâhale atağı tâkip edecek.

6. Veya Türkiye bu tehdit ve şantajlar boyun eğecek ve sessiz sedâsız, Batı’nın terbiyeli çocuğu olarak “diyalog yoluyla çözüm” için masaya oturacak.

Bu daha kuvvetli bir ihtimâl ve müdâhalenin ‘sert’ değil ‘yumuşak’, fakat aslında daha tehlikeli şekli.

